

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SZEKCIÓ

BOR kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(50474/08. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2013. június 18.

Ezen határozat az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdésében foglalt körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.

A **Bor kontra Magyarország** ügyben,
az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként
tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Guido Raimondi, *Elnök*,
Peer Lorenzen,
Dragoljub Popović,
Sajó András,
Nebojša Vučinić,
Paulo Pinto de Albuquerque,
Helen Keller, *bírák*

és Stanley Naismith, *Szekció Hivatalvezető*

2013. május 28-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően
az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (50474/08. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. cikke alapján egy magyar állampolgár, Bor László („a kérelmező”) 2008. október 15-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Szűcs V. Zalaegerszegen praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) Tallódi Z. Képviselő képviselte a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumból.

3. A kérelmező azt panaszolta, hogy lehetetlennek bizonyult a Magyar Államvasutak arra vonatkozóan fennálló kötelezettségének hatékony és időben történő végrehajtatása, hogy a kérelmező háza közelében csökkentse a zajszintet. A kérelmező az Egyezmény 8., 13. és 17. cikkére, az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkére, valamint a Tizenkettedik kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkére hivatkozott. Továbbá, az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdése alapján a panaszával kapcsolatos bírósági eljárás hosszát is panaszolta.

4. 2012. március 14-én a kérelem közlésre került a Kormány felé. A Tizennegyedik kiegészítő jegyzőkönyvvel összhangban három bíróból álló Tanácsra került kiszignálásra. Arról is döntés született, hogy a kérelem elfogadhatóságáról és érdeméről a Bíróság egyidejűleg határoz (29. cikk 1. bekezdés).

A TÉNYEK

AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

5. A kérelmező 1954-ben született és Zalaegerszegen él.

6. A kérelmező háza a zalaegerszegi Vasútállomással szemközi utcaszakaszon, a vonatok indulási pozíciójával szemben található. Amikor a Magyar Államvasutak („MÁV”) 1988 körül a gőzmozdonyokat diesel mozdonyokkal váltotta fel, a zajszint jelentősen megnövekedett.

7. A kérelmező és szomszédjai 1991. október 22-én birtokháborítási pert indítottak a MÁV ellen, azt kérve a bíróságtól, hogy zajvédő fal építésével, a vasútállomás modernizálásával, a mozdonyok más helyen történő előfűtésével és bizonyos mozdonyok használaton kívül helyezésével kötelezze a MÁV-ot a zajkibocsátás kontroll alatt tartására. A kereset később kiterjesztésre került, és kártérítési igényt is magában foglalt.

8. 1992. február 7. és 1993 januárja között az eljárás a felek kérelmére szünetelt. 1994. július 22. és 1998. november 27. között a bíróság a kérelmező kérelmére – a kérelmező által az Állami Népegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálatához benyújtott hasonló panasz elbírálásig – felfüggesztette az eljárást.

9. 1995-ben a kérelmező a megyei környezetvédelmi hatóságnál is panaszt tett a zaj miatt. Megismételt eljárásban a megyei környezetvédelmi hatóság 1997. augusztus 27-én meghatározta a vonatok előfűtésére alkalmazandó zajhatárokat. 1998. május 18-án a megyei környezetvédelmi hatóság a határértékek be nem tartása miatt pénzbírsággal sújtotta a MÁV-ot. A zaj nem csökkent, ezért a kérelmező és szomszédjai az ügyészséghez fordultak. 2008. május 4-én az ügyész polgári eljárást kezdeményezett a MÁV ellen. Ezt az eljárást a bíróság egyesítette a kérelmező és szomszédjai által indított eljárással.

10. A Zalaegerszegi Városi Bíróság 2004. szeptember 24-én akusztikai és mérnöki szakvéleményekre támaszkodva megállapította a zajszennyezés fennállását, a MÁV-ot a felperesi házak zajvédő ajtókkal és ablakokkal történő felszerelésének finanszírozására kötelezte, a további igényeket azonban elutasította.

11. Fellebbezés nyomán az ügy új eljárásra utasítás keretében első fokra került vissza.

12. A megismételt eljárásban 2005. november 9-én a Városi Bíróság részítéletet hozott, amelyben fenntartotta, hogy a zajszint meghaladta a határértéket, a MÁV-ot eltiltotta a túlzott zajkibocsátástól, és zajárnyékoló fal felállítására kötelezte.

13. Fellebbezés nyomán a Zala Megyei Bíróság a zajárnyékoló fal létesítésére kötelezést mellőzte, mivel a zajszennyezéstől eltiltásra

figyelemmel azt szükségtelennek találta. A Megyei Bíróság a környezet védelmének általános szabályairól szóló 1995. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Ktv.) 101. § (3) bekezdésére hivatkozott.

14. A részítélet jogerőre emelkedése után az eljárás a kártérítési igények elbírálásával folytatódott. 2008. március 7-én a Városi Bíróság az ingatlanban bekövetkezett értékcsökkenés megtérítésére 4.150.000 Ft¹, nyílászáró-csere címén pedig további 445.000 Ft² megfizetésére kötelezte a MÁV-ot.

15. Fellebbezés nyomán 2008. június 5-én a Megyei Bíróság – az értékcsökkenésben való marasztalást mellőzve – részben megváltoztatta az ítéletet. A Bíróság olyan ingatlanszakértői véleményre támaszkodott, amely szerint abban az esetben, ha a MÁV eleget tesz a részítéletben foglaltaknak, akkor a fennmaradó zajszint már nem csökkenti a ház forgalmi értékét.

16. A MÁV haladéktalanul eleget tett fizetési kötelezettségének. Emellett 2010. és 2012. között számos zajenyhítő intézkedést, befektetést és fejlesztést eszközölt a Zalaegerszeg Vasútállomáson, így többek között csökkentette az állomáson áthaladó vonatok számát, minimálisra csökkentette a tehervonatok személyvonati vonatfogadó vágányokon történő tartózkodását és a vonatok kérelmező utcájában történő állomásoztatását, felújította a mozdonyokat, villamosította a tolatást, átszervezte az előfűtést, korlátozta a dieselmotordvonatok számát és oldalvágányokra korlátozta a működésüket, valamint megtiltotta a gépek szükségtelen járatását az állomás területén.

17. A kérelmező azt állítja, hogy a fenti intézkedések következtében a zaj csökkent, de éjszaka és hajnalban még mindig túllépi a jogszabályban megállapított határértéket. Eerre vonatkozóan azonban bizonyíték nem került benyújtásra.

II. A RELEVÁNS HAZAI JOG

18. A környezet védelmének általános szabályairól szóló 1995. évi LIII. törvény kimondja:

101. §

„(1) A környezethasználó az e törvényben meghatározott és más jogszabályokban szabályozott módon büntetőjogi, szabálysértési jogi, polgári jogi és közigazgatási jogi felelősséggel tartozik tevékenységének a környezetre gyakorolt hatásaiért.

(2) A környezethasználó köteles

---

¹ Megközelítőleg 15.660 euró

² Megközelítőleg 1.680 euró

a) a környezetveszélyeztető magatartástól, illetve környeztkárosítástól tartózkodni, valamint az általa folytatott környezetveszélyeztető magatartást, illetve a környeztkárosítást abbahagyni;

(3) A (2) bekezdés a), illetve e) pontjában foglaltak elmaradása vagy eredménytelensége esetén a környezetvédelmi hatóság, illetőleg a más hatóság által engedélyezett tevékenység esetén a környezetvédelmi hatóság megkeresésére az engedélyező hatóság, illetve a bíróság - a környezetveszélyeztetés vagy környeztkárosítás mértékétől függően - a környezetveszélyeztető, illetve környeztkárosító tevékenység folytatását korlátozza, az általa megállapított feltételek biztosításáig felfüggeszti vagy megtiltja.

(4) Ha a megelőző és a helyreállítási intézkedések elvégzése más tulajdonában, birtokában (használatában) álló területet érint, az érintett ingatlan tulajdonosa, birtokosa (használója) tűrni köteles a megelőző és helyreállítási intézkedések elvégzését. Az érintett ingatlan tulajdonosát, birtokosát (használóját) kártalanítás illeti meg.”

109. §

„(1) Az ügyész a büntetőeljárás törvényben meghatározottak szerint jár el a környezeti elemek Büntető Törvénykönyvben tilalmazott módon való megsértése esetén.

(2) Környezeti veszélyeztetés esetén az ügyész is jogosult keresetet indítani a tevékenységtől való eltiltás, illetőleg a környezetveszélyeztető tevékenységgel okozott kár megtérítése iránt.”

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 8. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

19. A kérelmező azt panaszolta, hogy a vasútállomás működése által keltett zaj általi zavarás gyakorlatilag lakhatatlanná tette otthonát, és a háborítással szemben nem részesült hatékony és időben nyújtott védelemben. Az Egyezmény 8., 13. és 17. cikkére, valamint az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkére hivatkozott.

A Bíróság úgy véli, hogy a panaszt az Egyezmény 8. cikke alapján kell megvizsgálni, amely kimondja:

„1. Mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák.

2. E jog gyakorlásába hatóság csak a törvényben meghatározott, olyan esetekben avatkozhat be, amikor az egy demokratikus társadalomban a nemzet-biztonság, a közbiztonság vagy az ország gazdasági jóléte érdekében, zavargás vagy bűncselekmény megelőzése, a közegészség vagy az erkölcsök védelme, avagy mások jogainak és szabadságainak védelme érdekében szükséges.”

20. A Kormány vitatta az igényt.

A. Elfogadhatóság

21. A Bíróság megjegyzi, hogy a panasz nem nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben. Továbbá megjegyzi, hogy semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

B. Érdem

22. A kérelmező előterjesztette, hogy a vasútállomás által okozott extrém zajterhelés 1988-ban kezdődött, míg a zajcsökkentést célzó intézkedések végrehajtására csak 2010-ben került sor. A zaj több mint húsz éven át túllépte a jogszabályban meghatározott határértéket, s éjszaka és hajnalban továbbra is elviselhetetlen szintű maradt. A kérelmező szerint a jogszabályban meghatározott határértékek be nem tartása miatt – amely értékek megfelelő voltát a felek nem vitatták – a magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jogába történt beavatkozás nem tekinthető ’törvényben meghatározott’-nak vagy arányosnak.

23. A Kormány azzal érvelt, hogy a Ktv. egyértelmű szankció-rendszert alakított ki, amit a bíróságok megfelelően alkalmaztak akkor, amikor a további túlzott zajkibocsátástól eltiltották a MÁV-ot, és a zajvédő nyílászárók költségének viselésére kötelezték. A MÁV a döntésnek teljes mértékben eleget téve olyan intézkedéseket hajtott végre, amelyek jelentősen csökkentették a zajkibocsátást. A még fennmaradt zajt a kérelmezőnek tolerálnia kell, mivel háza egy vasútállomás mellett fekszik, amelynek tevékenysége össztársadalmi és egyéni érdeket egyaránt szolgál. Ezért a kérelmező jogát érintő korlátozás nem tekinthető törvénytelennek vagy aránytalannak.

24. A Bíróság emlékeztet arra, hogy az Egyezmény nem biztosít kifejezett jogot a csendes környezethez, de ha egy egyént közvetlen módon és súlyosan érint valamilyen zaj, akkor felmerülhet a 8. cikk alá tartozó kérdés (ld. *Hatton and Others v. the United Kingdom* [GC], no. 36022/97, § 96, ECHR 2003-VIII). Attól függetlenül, hogy az ügy az állam arra vonatkozóan fennálló pozitív kötelezettsége szempontjából kerül elemzésre, hogy minden ésszerű és megfelelő intézkedést megtegyen a kérelmező 8. cikk 1. bekezdése alapján fennálló jogainak biztosítására, vagy pedig abból a szempontból kerül megvizsgálásra, hogy a hatósági beavatkozás a 2. cikk alapján igazolt volt-e, az alkalmazott elvek nagyon hasonlóak. Mindkét összefüggésben figyelemmel kell lenni arra, hogy megfelelő egyensúlyt kell teremteni az egyén, illetve a közösség egészének versengő érdekei között; s mindkét kontextusban az állam bizonyos terjedelmű mérlegelési jogkörrel rendelkezik az Egyezménynek való megfelelés biztosítása érdekében megteendő lépések meghatározása során. Továbbá, a szükséges egyensúly

megteremtése során a 8. cikk 2. bekezdésében említett céloknak még az 1. bekezdésből fakadó pozitív kötelezettségek vonatkozásában is lehet relevanciája (ld. fent hivatkozott *Hatton and Others v. the United Kingdom*, § 98).

A Bíróság korábban már megállapította, hogy a jogszabályban lefektetett határértékeket jelentősen meghaladó olyan zaj, amellyel kapcsolatosan a kormány nem tett megfelelő válaszingedéseket önmagában is az Egyezmény 8. cikke megsértésének minősülhet (vö. *Oluic v. Croatia*, no. 61260/08, §§ 48-66, 20 May 2010; *Moreno Gómez v. Spain*, no. 4143/02, §§ 57-63, ECHR 2004-X; *Deés kontra Magyarország*, 2345/06. sz., § 23, 2010. november 9.).

25. A jelen ügyet illetően a Bíróság megjegyzi, hogy a MÁV zajkibocsátása miatt tett kérelmezői panasz nyomán az állami hatóságoknak a 8. cikk 1. bekezdése alapján még akkor is pozitív kötelezettségük volt arra, hogy megfelelő egyensúlyt teremtsenek a kérelmező csendes lakókörnyezethez fűződő érdeke, valamint mások és a közösség egészének a vasúti fuvarozáshoz fűződő, versengő érdeke között, ha feltételezésre kerül, hogy jogállása szerint a MÁV – amely egy állam által ellenőrzött vállalkozás – az államtól elkülönült jogi entitás.

26. A Bíróság megjegyzi, hogy a kérelmező nem vitatta az alkalmazandó zajhatárértékek megfelelő voltát. Megjegyzi továbbá: a kérelmező nem nyújtott be arra vonatkozó bizonyítékot, hogy a vasútállomás tevékenysége által keltett zaj még mindig túllépi-e azon értékeket. A Bíróság azonban jelentőséget tulajdonít annak a Kormány által nem vitatott ténynek, hogy a jogszabályban meghatározott zajértékek legalább a 2008-as, ezzel kapcsolatos eljárás végéig – amikor a MÁV kifizette a kérelmező háza nyílászáróinak cseréjét (ld. fenti 16. bekezdés) – túllépésre kerültek. A zajterhelés miatti panasz 1991-ben került a hazai bíróságok elé. Magyarország vonatkozásában az Egyezmény 1992. november 5-én lépett hatályba, s ettől az időponttól számítva csaknem tizenhat évre volt szükség ahhoz, hogy a hazai bíróságok elvégezzék a megfelelő mérlegelési gyakorlatot, és meghozzák a végrehajtható határozatot. Ilyen módon a kérelmező védelem nélkül maradt a túlzott zajterheléssel szemben, ami elfogadhatatlanul hosszú ideig súlyos, a kérelmezőt háza békés élvezetében akadályozó háborítást okozott.

27. A Bíróság elfogadja, hogy a 8. cikkben biztosított jogok védelmére hivatott szabályozási és egyéb intézkedések meghatározása során az Egyezménynek való megfelelés biztosítása érdekében megteendő lépések kiválasztása terén az állam bizonyos terjedelmű mérlegelési jogkörrel rendelkezik (ld. fent hivatkozott *Deés kontra Magyarország*, 23. bekezdés). Hangsúlyozza azonban, hogy a szankciórendszer megléte nem elegendő, ha az nem kerül megfelelő időben és hatékonyan alkalmazásra. Ezzel kapcsolatosan a Bíróság ismételtén felhívja a figyelmet arra a tényre, hogy a hazai hatóságok tizenhat éven keresztül semmilyen végrehajtandó

intézkedésről nem határoztak annak érdekében, hogy a kérelmező ne szenvedjen aránytalan egyéni terhet.

28. Ezért a Bíróság azt a következtetést vonja le, hogy az állam nem tett eleget a kérelmezőt az otthona tiszteletben tartása tekintetében megillető jog biztosításával kapcsolatos pozitív kötelezettségének. Ezért az Egyezmény 8. cikkét megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY 6. CIKKE 1. BEKEZDÉSÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

29. A kérelmező azt is panaszolta, hogy az ügyben általa indított eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdésében lefektetett “ésszerű idő” követelményével.

A Kormány vitatta az állítást.

30. A figyelembe veendő időszak csak 1992. november 5-én kezdődött, amikor az egyéni panasz jogának Magyarország általi elismerése hatályba lépett. Az azóta eltelt idő ésszerű voltának megítéléséhez azonban figyelembe kell venni az eljárás azon időpontbeli állapotát is. A Bíróság észrevételezi, hogy azon időpontban az eljárás már több mint egy éve tartott. A szóban forgó időszak 2008. június 8-án zárult le. Ilyen módon az eljárás két bírósági szinten tizenöt évig és hét hónapig tartott. Ezen időszakból az 1992. február 7-től 1993 januárjáig tartó egy éves időszakot le kell vonni, mivel az eljárás a felek kérelmére szünetelt (ld. fenti 8. bekezdés). Ilyen módon a fennmaradó tartam két bírósági szinten tíz év és hét hónap. Az eljárás ezen hosszára figyelemmel a kérelmet elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

10. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (egyéb esetjog mellett ld. *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII). Az összes elébe terjesztett anyagot megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem hozott fel olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az “ésszerű idő” követelményének. Ezért az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését megsértették.

III. AZ EGYEZMÉNY EGYÉB ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSEI

32. A kérelmező végül az Egyezmény Tizenkettedik jegyzőkönyvének 1. cikkére hivatkozott, azt állítva, hogy a fenti eljárásban megkülönböztetést szenvedett.

33. Mivel Magyarország nem ratifikálta a Tizenkettedik jegyzőkönyvet, ezt a panaszt az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdésének a) pontja szerinti

értelemben vett *ratione personae* összeegyeztethetetlenség miatt a 35. cikk 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

IV. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

34. Az Egyezmény 41. cikke kimondja:

“Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

35. Vagyoni kár tekintetében – háza forgalmi értékének állítólagos csökkenése miatt – a kérelmező 4.000.000 forint¹ kártérítést követelt. Nem vagyoni kártérítésként a 8. cikk megsértése miatt 18.000.000 forintot², a 6. cikk (hossz) megsértése miatt pedig 10.000.000 forintot³ követelt.

36. A Kormány vitatta az igényeket.

37. A Bíróság nem lát okozati kapcsolatot az állított vagyoni kár és a megállapított jogsértés között, ezért ezt az igényt elutasítja. A Bíróság azonban úgy véli, hogy a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett, és méltányossági alapon ilyen címen 9.500 eurót ítél meg számára.

B. Költségek és kiadások

38. A kérelmező 929.700 forintot⁴ követelt a hazai bíróságok előtt felmerült költségek és kiadások megtérítésére, és további 73.943 forint⁵ (30.000 forint ügyvédi díj és 43.943 forint fordítási költség) plusz ÁFÁ-t követelt a Bíróság előtti eljárás tekintetében.

39. A Kormány vitatta az igényt.

40. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak annyiban jogosult költségei és kiadásai megtérítésére, amennyiben bizonyítja, hogy e költségek ténylegesen és szükségszerűen merültek fel, s összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben – a birtokában lévő információkra és a fenti kritériumokra figyelemmel – a Bíróság az összes költség tekintetében 2.500 euró megítélését tartja ésszerűnek.

---

¹ Megközelítőleg 13.500 euró

² Megközelítőleg 61.000 euró

³ Megközelítőleg 33.800 euró

⁴ Megközelítőleg 3.100 euró

⁵ Megközelítőleg 250 euró

C. Késedelmi kamat

41. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális hitelkamatán kell alapulnia, s ahhoz további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. A 6. cikk 1. bekezdésével, valamint a 8. cikkel kapcsolatos panaszt elfogadhatóvá, a kérelem többi részét elfogadhatatlanná *nyilvánítja*;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. cikkének 1. bekezdését (eljárás elhúzódása) megsértették;
3. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 8. cikkét megsértették;
4. *Megállapítja*
  - (a) hogy az alperes államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, az alábbi összegeket kell kifizetnie a kérelmező számára nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával:
    - (i) nem vagyoni kár tekintetében 9.500 (kilencezer-ötszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;
    - (ii) költségek és kiadások tekintetében 2.500 (kétezer-ötszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;
  - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után;
5. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2013. június 18-án, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. szabálya 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Stanley Naismith
Hivatalvezető

Guido Raimondi
Elnök